

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 028662 21 Увп
Бања Лука, 31.5.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија, Страхине Турковића предсједника вијећа, Душка Бојовића и Едине Чупељић чланова вијећа, уз учешће записничара Ане Матић, у управном спору по тужби Б.В., М.Б., Б.В., М.В., Д.В., Д.В. и Р.Р., сви из села Ј. код Б., заступаних по пуномоћнику А.О. адвокату из Б., и тужби „П.“ д.о.о. Б., заступаног по законском заступнику - директору С.В. (у даљем тексту: тужиоци), против рјешења број ... од 26.1.2021. године Министарства... (у даљем тексту: тужени), у предмету одобравања концесионару експлоатационог поља, одлучујући о захтјеву тужилаца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 028662 21 У од 20.7.2021. године (у даљем тексту: побијана пресуда), у нејавној сједници одржаној дана 31.5.2023. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев тужилаца М.Б. и Б.В., а и захтјев тужиоца „П.“ д.о.о. Бања Лука, се одбијају.

Утврђује се да су тужиоци Б.В., М.В., Д.В., Д.В. и Р.Р. одустали од захтјева за ванредно преиспитивање побијане пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом су, у ставу 1. изреке одбијене тужбе (погрешно наведено „тужба“) против оспореног акта туженог, а у ставу 2. изреке одбијен захтјев тужилаца Б.В., М.Б., Б.В., М.В., Д.В., Д.В. и Р.Р. за накнаду трошкова управног спора у износу од 1.775 КМ, а у ставу 3. изреке одбијен захтјев тужиоца „П.“ д.о.о. Б. за накнаду трошкова управног спора у износу од 200 КМ.

Оспореним актом се, у тачки 1. диспозитива одобрава концесионару „И. И.“ а.д. Л., експлоатационо поље техничког грађевинског камена -кречњака на лежишту „П.“ на територији града Б., а у тачки 2. диспозитива утврђује да је то експлоатационо поље, површине 54,6 хектара, уцртано праволинијски на карти експлоатационог поља размјере 1:2500, чије су граничне преломне тачке означене на карти бројевима 1 до 11 и просторно дефинисане координатама, а у тачки 3. диспозитива обавезује концесионар да по преузимању тог рјешења, границе одобреног експлоатационог поља обиљежи на терену међним биљегама, па у тачки 4. диспозитива обавезује да заврши припремне радове и прибави одобрење за изградњу рударских објеката, у року који не може бити дужи од рока одређеног у Уговору о концесији за експлоатацију техничког грађевинског камена-кречњака на лежишту „П.“ код Б. из августа 2019. године, те у тачки 5. диспозитива да је

концесионар дужан уплатити накнаду за трошкове одобравања експлоатационог поља у износу од 500 КМ, у року од осам дана од пријема тог рјешења и доказ о уплати доставити туженом, а у тачки б. диспозитива да се примједбе представника „П.“ д.о.о. Б. које су истакнуте током поступка, осим примједбе која се односи на карту експлоатационог поља, одбијају као неосноване.

Одбијање тужби образложено је разлозима да је оспорени акт правилан, имајући у виду да је рјешењем Владе Републике Српске број... од 13.6.2019. године о избору најповољнијег понуђача, привредном друштву „И.и.“ а.д. Л. додијељена концесија за експлоатацију техничког грађевинског камена-кречњака на лежишту „П.“, које рјешење је одбијањем тужбе „П.“ д.о.о. Б. оснажено пресудом тог суда број 11 0 У 024915 19 У од 10.12.2019. године, па је предметни оспорени акт којим се одобрава експлоатационо поље, наредни у низу предуслова који се морају испунити како би концесионар могао реализовати обавезе из уговора о концесији, како је то и учињено у конкретном случају. Будући да су у том уговору о концесији, уговорне стране концедент (Влада Републике Српске) и концесионар („И.и.“ а.д. Л.), које својство немају тужиоци Б.В., М.Б., Б. В., М.В., Д.В., Д.В. и Р.Р. (физичка лица), они нису ни легитимисани за побијање аката која су претходила или која су донесена у поступку стварања услова за реализацију тог уговора, па тако ни предметног оспореног акта. То посебно из разлога што је пресудом тог суда број 11 0 У 021914 18 У утврђено да су испуњени сви законски предуслови за додјелу концесије и да су у том смислу прибављене све неопходне дозволе и сагласности, а и Студија утицаја на животну средину пројекта експлоатације техничког грађевинског камена-кречњака на спорном каменолому, у којој пресуди је и наведено да се реализацијом предметног пројекта могу обезбиједити потребни услови за заштиту животне средине, те да је пројекат и безбједан у смислу утицаја на животну средину. Стога је позивање тих тужилаца (физичких лица) на одредбе члана 76. Закона о стварним правима („Сл. гласник Републике Српске“ број 124/08, 3/09, 58/09, 95/11, 60/15 и 107/19, у даљем тексту: ЗСП) без основа, јер се у овом управном спору одлучује о законитости конкретног управног акта о одобравању концесионару експлоатационог поља, а заштита од евентуалних прекомјерних имисија не може бити предмет управног спора из разлога што је ЗСП-ом та заштита обезбијеђена ван управног спора, у ситуацији када штетне имисије и постоје, а што у конкретном и није случај, јер радови на експлоатацији још увијек нису почели, па тако да се заштита и не може захтијевати на основу евентуалних претпоставки. Како се у конкретном случају оспореним актом одлучивало искључиво о правима и обавезама концесионара, код чињенице да тужиоци као физичка лица и нису у поступку додјеле концесије а ни у поступку одобравања експлоатационог поља имали својство странке, нити су то својство тражили током поступка, они немају легитимацију за вођење предметног управног спора, а уколико им, услед реализације уговора о концесији буде нанесена штета, ту штету је у обавези да надокнади концесионар у смислу члана 19. став 2. Закона о рударству („Сл. гласник Републике Српске“ број 62/18) и општих прописа о накнади штете, које право се остварује у редовном поступку пред судом опште надлежности. Такође не стоје ни наводи тужбе „П.“ д.о.о. Б., јер је тужени у поступку доношења предметног оспореног акта поступио у свему према упутама датим у пресуди истог суда број 11 0 У 026417 20 У од 28.12.2020. године којом је у истом предмету уважена тужба тог тужиоца и поништено раније рјешење туженог о одобравању наведеног експлоатационог поља концесионару „И.и.“ а.д. Л., па тако да је о тим приговорима тужени у предметном оспореном акту и дао правно ваљане разлоге, имајући у виду и поменути пресуду истог суда број 11 0 У 024915 19 У од 10.12.2019. године којом је тужба „П.“ д.о.о. Б. поднесена против рјешења Владе Републике Српске број ... од 13.6.2019. године у предмету додјеле концесије за експлоатацију техничког

грађевинског камена-кречњака на лежишту „П.“ код Б. (на основу којег је и закључен уговор о концесији) одбијена као неоснована, што значи да је то рјешење постало правоснажно и извршно. При томе је суд имао у виду и пресуду тог суда број 11 0 У 026666 20 У од 8.3.2021. године којом је такође одбијена тужба „П.“ д.о.о. Б. којом је тражено да се поништи рјешење Владе Републике Српске број ... од 19.3.2020. године о давању сагласности на закључење Анекса уговора о концесији за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на наведеној локацији, а што значи да је и то рјешење постало правоснажно и извршно. Због тога су без основа приговори истог тужиоца који се односе на сам поступак додјеле концесије, односно закључење уговора о концесији и анекса тог уговора, будући да је о законитости тих аката правоснажно одлучено наведеним судским одлукама. Без основа су и приговори тог тужиоца који се односе на продужени рок за издавање рјешења којим се одобрава експлоатационо поље, јер је концесионар, након закључења уговора о концесији, у уговореном року и поднио захтјев за одобравање граница експлоатационог поља, а такође су без основа и приговори истог тужиоца који се односе на то да концесионар није доставио рјешење број ... од 12.2.2004. године којим су овјерене резерве техничког грађевинског камена -кречњака на предметној локацији, јер је тужени то рјешење посједовао у својим евиденцијама па је примјеном одредаба члана 124. став 3. и члана 125. став 2. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник Републике Српске“ број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) имао право и обавезу да то рјешење прибави из своје службене евиденције, којим рјешењем су овјерене резерве техничког грађевинског камена кречњака на лежишту „П.“ код Б., а које рјешење по свом садржају представља рјешење о резервама минералне сировине које је овјерио тужени, у смислу члана 5. став 1. тачка 3) Правилника о одобравању експлоатационог поља („Сл. гласник Републике Српске“ број 99/19, у даљем тексту: Правилник) будући да су у том рјешењу садржани и резултати детаљних геолошких истраживања о тим резервама.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање побијане пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужиоци Б.В., М.Б., Б.В., М.В., Д.В., Д.В. и Р.Р. оспоравају њену законитост, из основа садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) што се односи на повреду закона, другог прописа или општег акта и повреду прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари. Сматрају да је правни основ за доношење побијане пресуде отпао, с обзиром да Б.В. као предсједник Мјесне заједнице К. није имао сагласност да даје позитивно мишљење на додјелу концесије привредном друштву „П.“ д.о.о. Б., а имајући у виду да је од момента давања те сагласности до доношења рјешења о додјели концесије прошао извјестан период времена, те да без претходно прибављеног мишљења и сагласности становника мјесне заједнице и није могао дати такву сагласност. Даље наводе да је за доношења рјешења о концесији кључно постојање Студије оправданости о додјели концесије, која представља документ о техничкој, економској, еколошкој и правној анализи оправданости те додјеле, у смислу члана 5. Закона о концесијама („Сл. гласник Републике Српске“ број 25/02, 91/06 и 92/09), а да Студија утицаја на животну средину која је урађена од стране Института за грађевинарство „ИГ“ д.о.о. Б. из децембра 2020. године не одговара стању на терену, јер почива на застарјелим и нетачним подацима о насељеном подручју, броју кућа и становника на тој локацији, а при чему је и наведено да на том подручју нема идентификованих извора имисија, односно да нема стамбених насеља нити објеката на које би експлоатација каменолома могла имати негативан утицај, иако из доказа изнесених у њиховој тужби произилази супротно, јер би штетне имисије угрозиле квалитет живота околног становништва, па да у студији и није децидно наведено да се

ради о водозахватном подручју, односно да на тој локацији постоји главни градски водовод који снабдијева водом град Бањалуку и околна мјеста. Такође истичу да што се тиче експлоатације камена кречњака, није наведен начин нити одређена мјера у вези са границама експлоатационог поља, а нити је наведена јачина удара коју концесионар може да користи приликом саме концесије, са чим у вези је тужени прије доношења оспореног акта морао да обезбеже концесионара да достави сагласност и одобрење од стране надлежних министарстава Републике Српске, Сеизмолошког завода, Агенције за воде Републике Српске (због непосредне близине ријеке Врбас) а и туженог министарства.

Својим поднесцима у мјесецу септембру 2020. године тужиоци Б.В., М.В., Д. В., Д.В. и Р.Р., су обавијестили овај суд да отказују пуномоћ адвокату А.О. и да се повлаче из поступка ванредног преиспитивања побијане пресуде, а из разлога што (како су навели) нису претходно о том поступку благовремено обавијештени. Стога и овај суд, на основу одредбе члана 247. став 3. Закона о парничном поступку („Сл. гласник Републике Српске” број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који закон се у управном спору примјењује сходно одредби члана 48. ЗУС-а на питања која нису регуисана ЗУС-ом, утврдио да су ти тужиоци одустали од предметног захтјева за ванредно преиспитивање побијане пресуде, како је то и одлучено ставом 2. изреке ове пресуде.

Наведено значи да су и даље као подносиоци тог захтјева, остали тужиоци М. Б. и Б.В., при чему је њихов поменути пуномоћник поднеском од 22.2.2022. године доставио изјашњење Градске управе Б. – Одсјек за правна питања број ... од 18.2.2022. године у којем је по захтјеву тог пуномоћника, дат одговор да према подацима Мјесне заједнице К., Мишљење те мјесне заједнице број ... од 12.6.2015. године у поступку додјеле концесије предузећу „П.“ д.о.о. Б., не постоји у архиви те мјесне заједнице, а да се број протокола под којим је наводно издато то мишљење не односи на тај документ већ на сасвим други захтјев физичког лица, напомињујући да током 2015. године мјесне заједнице и нису функционисале у оквиру Одјељења за општу управу Градске управе Б. као што је то тренутно случај, већ у оквиру Стручне службе Скупштине града и градоначелника Б., сходно чему је (како је наведено) евидентно да то мишљење није издато у складу са прописаним процедурама рада и надлежностима мјесне заједнице, а за који документ је у предметном захтјеву физичких лица и наведено да је неистинитог садржаја.

Такође благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање, тужилац „П.“ д.о.о. Б. оспорава законитост побијане пресуде, из основа предвиђених чланом 35. ЗУС-а, истичући да „И.и.“ а.д. Л. уз свој захтјев од 28.8.2019. године није приложио рјешење о резервама минералне сировине број ... од 12.2.2004. године овјерено од стране туженог, чиме није поступио према члану 5. став 1. тачка 3) Правилника, из које одредбе произилази да то рјешење не прибавља тужени, већ га мора приложити концесионар уз захтјев за одобравање граница експлоатационог поља. Додаје да су у том документу садржани резултати детаљних геолошких истраживања о тим резервама, у вријеме 2004. године, у које вријеме право располагања резултатима истраживања је имало привредно друштво „П.“ а.д. Б., од којег је „П.“ д.о.о. Б. правним послом (уговором) и преузела комплетну техничку документацију са свим резултатима истраживања, у складу са чланом 50. Закона о геолошким истраживањима („Сл. гласник Републике Српске“ број 110/13) који је тада био на снази, а у погледу којег приговора се тужени и није изјаснио у оспореном акту. Даље наводи да се кроз цијело образложење оспореног акта провлачи чињеница да му тужени покушава оспорити право на истражне радове, а и право

располагања Елаборатом о класификацији, категоризацији и прорачуну резерви техничког камена кречњака и доломита, по којем су овјерене и признате резерве поменутих рјешењем од 12.2.2004. године, па истиче да је привредно друштво „П.“ а.д. Б. такође било подносилац захтјева за концесију, али да је повукло свој захтјев у корист „П.“ д.о.о. Б., које је потом и поднијело самоиницијативну понуду за додјелу концесије, те да је „П.“ д.о.о. Б. и правни сљедник привредног друштва „П.“ а.д. Б., сходно чему није правилно рјешење Владе Републике Српске о додјели концесије „И.и.“ а.д. Л., у вези са чим и износи примједбе у том смислу. У погледу самог предметног оспореног акта, наводи да тужени није претходно формирао комисију, у складу са одредбама члана 6. став 1. и 2. Правилника, нити је сачинио нови записник на лицу мјеста, већ је издао рјешење на основу старог захтјева „И.и.“ а.д. Л. број ... од 28.8.2019. године и допуне тог захтјева број ... од 1.10.2019. године, приговара и констатацији у образложењу оспореног акта да „П.“ д.о.о. Б. има право само на надокнаду у складу са чланом 50. став 4. Закона о геолошким истраживањима, јер је (како је то тужени навео) уговор о концесији додијелен другом понуђачу, а што би, како сматра имало смисла само у случају да „П.“ д.о.о. Б. није заинтересована за додјелу концесије и експлоатацију минералне сировине, иако је неспорно заинтересована за експлоатацију минералне сировине техничког камена кречњака у каменолому „П.“ код Б.. Такође приговара тачки 4. оспореног акта према којој је концесионар обавезан да заврши припремне радове и прибави одобрење за изградњу рударских објеката, у року који не може бити дужи од рока одређеног у уговору о концесији из августа 2019. године, за које рокове сматра да су истекли и да је самим тим уговор о концесији истекао, па да су и анекси тог уговора истекли дана 15.8.2021. године, сходно чему се и уговор о концесији закључен са „И.и.“ а.д. Л. сматра раскинутим. Наглашава да му је оспореним актом, као лицу са непосредним правним интересом који је и био учесник у поступку издавања тог акта, проузрокована штета, јер су без његовог одобрења коришћени његови истражни радови и елаборати односно права која из тих исправа произилазе, а при чему и није одлучено о приговорима из записника на лицу мјеста од 6.12.2019. године. Предлаже да се побијана пресуда преиначи, тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи.

У свом накнадном поднеску од 23.1.2023. године исти тужилац наводи да су се појавили нови докази да је предметни оспорени акт незаконит, а због тога што је у пресуди број 11 0 У 024915 20 У од 10.12.2019. године (којом је одбијена тужба „П.“ д.о.о. Б. против тужене Владе Републике Српске) у предмету додјеле концесије концесионару „И.и.“ а.д. Л., наведено да је то рјешење о избору најповољнијег понуђача и додјели концесије, донесено у извршењу пресуде истог суда број 11 0 У 021914 18 У од 18.12.2018. године па да стога није требало објављивати нови јавни позив за додјелу концесије, сходно чему сматра да је дошло и до повреде члана 12. Закона о рударству („Сл. гласник Републике Српске“ број 59/12) у вријеме чијег важења је покренут поступак за избор најповољнијег понуђача, којим чланом је прописано да припремне радње за експлоатацију минералних сировина не могу бити дуже од 1/6 времена на који је закључен уговор о концесији. Како је уговор о концесији са концесионаром „И. и.“ а.д. Л. од 15.8.2019. године, потписан на десет година, сматра да је концесионар имао период од једне године 6 мјесеци и 6 дана након потписивања уговора да ријешити имовинско-правне односе, што није учинио, а нити их може ријешити, јер управо „П.“ д.о.о. жели да се бави експлоатацијом на земљишту у „своме власништву“ и на дијелу одобреног експлоатационог поља гдје је и улагала финансијска средства у државно земљиште, сходно чему су дана 21.2.2021. године и створени услови за раскид уговора о концесији јер концесионар није испоштовао одредбе члана 4. тог уговора, будући да није ријешити имовинско-правне односе, нити је стекао непокретност односно нема право коришћења,

а што је прописано чланом 5. став 1. и став 4. Уговора о концесији, да би се уопште могао уписати у јавне евиденције о непокретностима на дијелу одобреног експлоатационог поља. Стога је мишљења да је тужени морао поднијети приједлог Влади Републике Српске за једнострани раскид уговора о концесији, а без штете за Републике Српску, јер је чланом 4. став 3. тог уговора прописано да концесионар нема право тражити одштету од концедента ако је његово право коришћења концесије ограничено ранијим правима лица која су му била или морала бити позната у тренутку закључивања уговора, а тужени је умјесто да Влади Републике Српске предложи једнострани раскид уговора о концесији, предложио Влади незакониту измјену члана 9. Уговора о концесији (умјесто 6 мјесеци, на 36 мјесеци) и продужење рока тог уговора Анексом III и Анексом IV до 15.8.2023. године, иако је рок до када се могао продужавати почетак комерцијалног рада истекао 21.2.2021. године.

У одговору на предметне захтјеве за ванредно преиспитивање побијане пресуде, тужени наводи да тужиоци физичка лица, нису били активно легитимисани за покретање управног спора против оспореног акта о којем је одлучено побијаном пресудом, а имајући у виду да према ранијем правилнику који је важио у вријеме подношења захтјева концесионара за одобравање експлоатационог поља, а и садашњем Правилнику, сва заинтересована лица приликом увиђаја на лицу мјеста могу дати своје примједбе на простирање граница експлоатационог поља, о којима се одлучује рјешењем којим се одобрава експлоатационо поље, па како у том увиђају поменути тужиоци као физичка лица нису присуствовали, што потврђује и записник Комисије која је вршила увиђај дана 6.12.2019. године, нису имали ни право да поднесу тужбу у управном спору против предметног оспореног акта. Додаје да је без основа тврдња тих тужилаца у погледу оспоравања сагласности коју је дао Б.В. као предсједник Савјета мјесне заједнице, у поступку додјеле концесије на предметном локалитету, имајући у виду да је рјешење Владе Републике Српске од 13.6.2019. године којим је додијељена концесија „И. и.“ а.д. Л. као најповољнијем понуђачу, оснажено пресудом истог суда број 11 0 У 024915 19 У од 10.12.2019. године којим је одбијена тужба „П.“ д.о.о. Б. против тог рјешења, а што значи да се приликом додјеле концесије и водило рачуна о заштити јавног интереса, при чему су и обављене неопходне консултације са надлежним органима и прибављено мишљење мјесне заједнице на чијем подручју се налази предметни локалитет. Истиче да Студија утицаја на животну средину није била услов за додјелу концесије, будући да тек након одобреног експлоатационог поља концесионар може приступити изради рударског пројекта и прибављању еколошке дозволе, која ће дефинисати смјернице за експлоатацију без угрожавања животне средине, па да се извођење самих рударских радова, у које спадају и радови на бушењу и минирању, дефинише пројектном документацијом, која се израђује и одобрава на начин прописан Законом о рударству („Сл. гласник Републике Српске“ број 62/18), те да је у смислу члана 19. став 2. тог закона концесионар одговоран за штету која настане извођењем рударских радова и дужан је да је надокнади, осим ако докаже да је штета настала усљед непредвиђеног догађаја (више силе) или кривицом оштећеног или трећег лица.

У погледу захтјева тужиоца „П.“ д.о.о. Б., истиче да су у оспореном акту узети у обзир приговори које је тај тужилац изнио у Записнику о вршењу прегледа на лицу мјеста 6.12.2019. године, чиме је и поступљено у складу са упутама датим у пресуди истог суда у број 11 0 У 026417 20 У од 28.12.2020. године којом је уважена тужба тог тужиоца и поништено раније рјешење туженог од 27.1.2020. године којим је концесионару „И. и.“ а.д. Л. такође било одобрено исто експлоатационо поље. При томе је у оспореном акту и образложено да рјешење туженог број ... од 12.4.2004. године којим су овјерене резерве

техничког грађевинског камена-кречњака на предметном лежишту, није захтијevano од концесионара, а из разлога што га је тужени прибавио из своје евиденције, у складу са одредбама члана 124. став 3. и члана 125. став 2. ЗУОП-а према којима ће службено лице прибавити по службеној дужности податке о чињеницама о којима се води службена евиденција, па да се од странке и неће тражити да поднесе доказе које брже и лакше може прибавити управни орган. У свему осталом подржава разлоге оспореног акта и побијане пресуде, имајући у виду да је концесионару „И.и.“ а.д. Л. и додијељена концесија, а у складу са чим је и донесен предметни оспорени акт о одобравању концесионару експлоатационог поља техничког грађевинског камена-кречњака на лежишту „П.“ код Б.

Заинтересовано лице у овом управном спору, „И.и.“ а.д. Л., оспорава наводе предметних захтјева, јер сматра да је побијана пресуда правилна и на закону заснована. Истиче да тужиоци физичка лица, нису имали овлашћење да у конкретној правној ствари покрену управни спор, јер се о њиховим правима и обавезама оспореним актом није ни одлучивало, па тако да оспореним актом није повријеђено њихово право нити њихов непосредни лични интерес. Даље наводи да су без основа и приговори тужиоца „П.“ д.о.о. Б., с обзиром на то да том тужиоцу и није додијељена концесија на предметном локалитету, у складу са чим је и донесен предметни оспорени акт, који је правилно оснажен побијаном пресудом. Предлаже да се захтјеви свих тужилаца одбију као неосновани.

Размотривши захтјеве, одговоре туженог и одговор заинтересованог лица, побијану пресуду и све списе предметног управног спора, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из списка произилази да је одлуком Владе Републике Српске број ... од 13.10.2016. године покренут поступак додјеле концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на поменутом лежишту „П.“ код Б., а са образложењем да постоји јавни интерес са економског, социолошког и еколошког аспекта за реализацију те концесије. На основу те одлуке, тужени је у два наврата расписивао Јавни позив за подношење понуда за додјелу концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на том лежишту, након чега је Влада Републике Српске и донијела рјешење којом се та концесија додјељује „И.и.“ а.д. Л., које рјешење је поништено пресудом истог суда број 11 0 У 021914 18 У од 18.12.2018. године, у чијем извршењу је Влада Републике Српске рјешењем број ... од 13.6.2019. године поново додијелила концесију истом концесионару „И.и.“ а.д. Л., а које рјешење је оснажено пресудом истог суда број 11 0 У 024915 19 У од 10.12.2019. године којом је одбијена тужба „П.“ д.о.о. Б., чиме је то рјешење о избору „И.и.“ а.д. Л. као најповољнијег понуђача, додјелом концесије за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на поменутом лежишту „П.“, постало правоснажно и извршно. Након тога је, као наредни у низу предуслова који се морају испунити како би концесионар и реализовао обавезе из уговора о концесији, донесен предметни оспорени акт, којим се том концесионару одобрава експлоатационо поље техничког грађевинског камена - кречњака на лежишту „П.“ код Б., а при чему су одређене координате тог земљишта, те да се концесионар обавезује да границе одобреног експлоатационог поља обиљежи на терену међним биљегама, а и обавезан је да заврши припремне радове и прибави одобрење за изградњу рударских објеката у року који не може бити дужи од рока одређеног у уговору о концесији који је за то лежиште закључио са Владом Републике Српске у августу мјесецу 2019. године, како је то све и наведено у диспозитиву предметног оспореног акта, уз констатацију да се одбијају као неосноване примједбе представника „П.“ д.о.о. Б.

истакнуте током поступка, осим примједбе која се односи на карту експлоатационог поља. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Законитост и правилност побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима предметних захтјева, тужилаца М.Б. и Б.В., а и тужиоца „П.“ д.о.о. Б.

Наиме, неспорно је да је поменути рјешењем Владе Републике Српске број ... од 13.6.2019. године о избору најповољнијег понуђача, „И.и.“ а.д. Л. додијељена концесија за експлоатацију техничког грађевинског камена-кречњака на лежишту „П.“ код Б., које рјешење је одбијањем тужбе „П.“ д.о.о. Б. оснажено пресудом истог суда број 11 0 У 024915 19 У од 10.12.2019. године, а која је потврђена пресудом овог (Врховног) суда број 11 0 У 024915 20 Увп од 25.11.2021. године којом је одбијен захтјев тужиоца „П.“ д.о.о. Б. за ванредно преиспитивање те пресуде нижестепеног суда (како то и произилази из те пресуде овог суда у коју је и извршен увид).

Стога се примједбе тужиоца „П.“ д.о.о. Б., које се односе на додјелу концесије заинтересованом лицу „И.и.“ а.д. Л., указују потпуно без утицаја, јер је рјешење о додјели концесије том заинтересованом лицу постало правоснажно и извршно, како је то правилно и образложено у побијаној пресуди.

При томе су у оспореном акту и отклоњени недостаци на које је указано пресудом нижестепеног суда број 11 0 У 026417 20 У од 28.12.2020. године којом је уважена тужба тужиоца „П.“ д.о.о. Б. и поништено раније рјешење туженог број ... од 27.1.2020. године о одобравању истог експлоатационог поља, а у вези са чим се тужени и позвао на рјешење број ... од 12.2.2004. године којим су од стране туженог овјерене резерве техничког грађевинског камена – кречњака на поменутом локалитету, које рјешење је тужени правилно прибавио из своје службене евиденције, у смислу одредаба члана 124. став 3. и 125. став 2. ЗУОП-а, које рјешење по свом садржају и представља рјешење о резервама минералне сировине у смислу члана 5. став 1. тачка 3. Правилника, јер су у њему садржани резултати детаљних геолошких истраживања о тим резервама.

Како је Стручна комисија дана 6.12.2019. године и извршила преглед на лицу мјеста на предметном локалитету, констатујући да се границе експлоатационог поља предложене од стране концесионара и налазе унутар простора на којем је додијељена концесија, те да је сагласно примједби тужиоца „П.“ д.о.о. Б. која се односила на то да на достављеној карти експлоатационог поља није назначена врста минералне сировине која се намјерава експлоатисати, па будући да је концесионар и доставио нову карту са назначеном минералном сировином која се намјерава експлоатисати, Стручна комисија је дана 24.1.2020. године и сачинила нови записник о отклањању примједбе која се односи на ситуациону карту.

Према томе, како се простор експлоатационог поља и налази на земљишту које је у власништву Републике Српске, у погледу којег земљишта је и додијељена концесија „И.и.“ а.д. Л. у складу са уговором о концесији од 15.8.2019. године, чије важење уговора је и продужавано анексима уговора па тако да је рок важења до 15.8.2023. године, без основа су и примједбе тужиоца „П.“ д.о.о. Б. у погледу истека важности тог уговора. Исто тако, како је концесионар „И.и.“ а.д. Л. у складу са чланом 4. Уговора о концесији, преузео обавезу да из властитих средстава финансира рјешавање имовинско-правних односа на непокретностима које се налазе у границама одобреног експлоатационог поља

и приступним путевима до експлоатационог поља, уз обавезу да носиоцима права коришћења и располагања непокретностима обезбиједи правичну накнаду у складу са прописима, па тако да може почети рјешавати правне односе у границама одобреног експлоатационог поља тек након прибављања рјешења којим се одобрава експлоатационо поље, односно којим се одређују границе експлоатационог поља, што је и учињено предметним оспореним актом, то ни наведене примједбе тужиоца „П.“ д.о.о. Б. нису од утицаја на другачије рјешавање у односу на оспорени акт, како је то правилно и образложено у побијаној пресуди. Стога нису од утицаја ни приговори тог тужиоца у погледу тога да је претходно на том локалитету вршио детаљна геолошка истраживања и био носилац права на истраживање, по уговору са привредним друштвом „П.“ а.д. Б., које привредно друштво неспорно и није закључило уговор о концесији за то подручје, већ је концесија додијелена концесионару „И.и.“ а.д. Л.

Како је предметни оспорени акт којим се одобрава експлоатационо поље, управо један од наредних предуслова који се морају испунити како би концесионар могао реализовати обавезе из уговора о концесији, те како су у том уговору уговорне стране концедент Влада Републике Српске и концесионар „И.и.“ а.д. Л., које својство нису имали тужиоци, поменути физичка лица (Б.В., М.Б., Б.В., М.В., Д.В., Д.В. и Р.Р.), они и нису били легитимисани за побијање предметног оспореног акта, како је то и наведено у побијаној пресуди, имајући у виду да је чланом 6. Правилника прописано да након пријема уредног захтјева са прилозима, министар енергетике и рударства именује Комисију за одређивање границе експлоатационог поља која врши преглед на лицу мјеста (став 1), о којем прегледу тужено министарство обавјештава надлежни орган јединице локалне самоуправе, заинтересована привредна друштва и друге органе, најкасније осам дана прије одржавања прегледа (став 2). Како према записнику Стручне комисије о вршењу прегледа на лицу мјеста, нико од представника Града Б. није приступио прегледу на лицу мјеста иако су уредно обавијештени, при чему ни поменути физичка лица нису учествовала у вршењу тог прегледа, то нису ни имали активну легитимацију за подношење тужбе у управном спору. Сходно томе је у погледу тих физичких лица тужбу требало одбацити, у смислу одредбе члана 22. тачка 3. ЗУС-а према којој ће суд одбацити тужбу ако утврди да управним актом који се тужбом оспорава није повријеђено право тужиоца или његов непосредни лични интерес заснован на закону, па иако то суд није учинио побијаном пресудом, таква повреда и није од утицаја на законитост побијане пресуде.

Због тога је без утицаја и позивање физичких лица на то да сагласност Мјесне заједнице К. која је дата у поступку додјеливања концесије, није правно ваљана, а о чему се може одлучивати у поступку додјеле концесије, а који је (како је то већ наведено) правоснажно окончан, а имајући у виду да је у смислу члана 152. став 3. ЗУОП-а и допуштено доказивати да су у одређеној јавној исправи чињенице неистинито потврђене или да је исправа неисправно састављена, али да то не може бити предмет овог управног спора.

Сходно томе су без утицаја и примједбе тужилаца физичких лица, које се односе на Студију утицаја на животну средину пројекта експлоатације техничког грађевинског камена - кречњака на спорном локалитету, у којој је наведено да се реализацијом предметног пројекта могу обезбиједити потребни услови за заштиту животне средине и да је пројекат безбједан у смислу утицаја на животну средину. Исто тако је без утицаја и позивање тих тужилаца на одредбе члана 76. ЗСП-а, јер се у овом управном спору одлучује о законитости предметног оспореног акта о одобравању концесионару

експлоатационог поља, сходно чему заштита од евентуалних прекомјерних имисија не може бити предмет овог управног спора, будући да је та заштита у смислу наведене одредбе ЗСП-а обезбијеђена ван управног спора, како је то правилно и образложено у побијаној пресуди.

Како је пресудом нижестепеног суда број 11 0 У 026666 20 У од 8.3.2021. године одбијена тужба тужиоца „П.“ д.о.о. Б. против рјешења Владе Републике Српске број ... од 19.3.2020. године којим се даје сагласност на закључење анекса уговора о концесији за експлоатацију техничког грађевинског камена - кречњака на наведеној локацији, те како је и то рјешење постало правоснажно и извршно, без основа су и приговори тог тужиоца који се односе на сам поступак додјеле концесије, односно закључење уговора о концесији и анекса тог уговора, јер је о законитости тих аката правоснажно одлучено наведеном пресудом, а и поменутом пресудом истог суда број 11 0 У 024915 19 У од 10.12.2019. године која је потврђена пресудом овог (Врховног) суда број 11 0 У 024915 20 Увп од 25.11.2021. године. Исто тако су без основа и приговори тог тужиоца који се односе на продужени рок за издавање рјешења којим се одобрава експлоатационо поље, јер је концесионар, након закључења уговора о концесији, а са анексима тог уговора, у уговореном року и поднио захтјев за одобравање граница експлоатационог поља.

С обзиром на наведено, побијаном пресудом је правилно одржан на снази предметни оспорени акт, при чему је суд и одговорио на све наводе поднесених тужби, о чему је и дао довољно аргументоване и увјерљиве разлоге, које као правилне прихвата и овај суд.

Како ни остали наводи предметних захтјева нису могли довести до другачије одлуке, овај суд налази да побијаном пресудом нису учињене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда захтјеви тужилаца, М.Б. и Б.В. као физичких лица а и „П.“ д.о.о. Б., на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона, одбијају као неосновани.

Записничар
Ана Матић

Предсједник вијећа
Страхиња Ђурковић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић